

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Czubik

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie ze skargi W. W.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.
V ACa 1869/23,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 31 lipca 2025 r.:

- 1. stwierdza, że w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. V ACa 1869/23 nastąpiła przewlekłość postępowania;**
- 2. przyznaje W. W. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Warszawie sumę pieniężną w wysokości 3500 (trzy tysiące pięćset) złotych za okres od 17 lipca 2018 r. do 31 lipca 2025 r.;**
- 3. oddala skargę w pozostałym zakresie;**
- 4. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Warszawie na rzecz W. W. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia Skarbowi Państwa – Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;**

5. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Warszawie na rzecz W. W. kwotę 200 (dwieście) złotych uiszczoną tytułem opłaty od skargi.

Paweł Czubik Grzegorz Pastuszko Maria Szczepaniec

[[D.Z.]

UZASADNIENIE

Dnia 9 czerwca 2025 r. (data nadania przesyłki poleconej) pełnomocnik W. W. (dalej: „skarżący”), za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, wniósł do Sądu Najwyższego skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie V ACa 1869/23, toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie. Pismem z 17 czerwca 2025 r. (data prezentaty Sądu Najwyższego) Sąd Apelacyjny w Warszawie przedstawił ww. skargę Sądowi Najwyższemu. W przedmiotowej skardze skarżący wniósł o:

1. stwierdzenie, że w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie, pod sygn. V ACa 1869/23, wystąpiła przewlekłość postępowania;

2. przyznanie od Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie na rzecz skarżącego kwoty 4000 zł tytułem odpowiedniej sumy pieniężnej;

3. zasądzenie od Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie na rzecz skarżącego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu skargowym według norm przepisanych;

4. zwrot na rzecz skarżącego od Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie opłaty sądowej uiszczonej od skargi w kwocie 200 zł.

W uzasadnieniu skargi skarżący wskazał, że jest stroną powodową w sprawie o zapłatę przeciwko Bank S.A. z siedzibą w W. Postępowanie sądowe zostało zainicjowane poprzez wniesienie pozwu do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieście w Warszawie 17 lipca 2018 r. W rzecznej sprawie, po rozszerzeniu powództwa Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z 21 listopada

2022 r., sygn. XXVIII C 13642/22, rozstrzygnął spór w I instancji, zasądając od pozwanego na rzecz skarżącego określone kwoty. Jak podał skarżący, postępowanie przed Sądem I instancji trwało zatem ponad 4 lata i 4 miesiące. Od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie apelacje wniosły obie strony postępowania. Akta sprawy wraz z wniesionymi apelacjami wpłynęły do Sądu Apelacyjnego w Warszawie 5 września 2023 r., gdzie sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą V ACa 1869/23.

Według wskazań skarżącego, od dnia wpływu akt sprawy do Sądu Apelacyjnego w Warszawie do dnia złożenia niniejszej skargi, a więc przez okres ponad 21 miesięcy, Sąd Apelacyjny w Warszawie nie podjął żadnych czynności procesowych zmierzających do merytorycznego rozpoznania wniesionych apelacji i zakończenia postępowania w sprawie. W szczególności, w przywołanym okresie, Sąd Apelacyjny: nie zarządził wymiany pism procesowych pomiędzy stronami, tj. nie doręczył stronom odpisów apelacji strony przeciwnej celem umożliwienia ustosunkowania się do podniesionych zarzutów i złożenia odpowiedzi na apelację; nie wyznaczył terminu rozprawy apelacyjnej; nie podjął żadnych innych, znanych skarżącemu, działań proceduralnych mających na celu przygotowanie sprawy do rozpoznania na etapie drugo-instancyjnym. W ocenie skarżącego postępowanie apelacyjne pozostaje w całkowitym zastoju.

Skarżący podniósł, że opisany powyżej ponad dwudziestojednomiesięczny okres całkowitej bezczynności Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie V ACa 1869/23, w połączeniu z faktem, iż całe postępowanie w niniejszej sprawie, licząc od dnia wniesienia pozwu do Sądu I instancji 17 lipca 2018 r., trwa już łącznie blisko 7 lat (ponad 82 miesiące), stanowi rażącą przewlekłość postępowania, a obecna bezczynność Sądu Apelacyjnego jedynie pogłębia ten stan.

Skarżący podkreślił, że celem niniejszej skargi nie jest kierowanie zarzutów pod adresem konkretnego sędziego referenta w sprawie. Ma on świadomość, iż sędziowie – także sędziów Sądu Apelacyjnego w Warszawie – są często obarczeni ponadprzeciętną liczbą spraw w swoich referatach. Zrozumiałym jest też dla skarżącego, że ogromne obciążenie sędziego referenta ma decydujący wpływ na tempo podejmowania czynności o charakterze proceduralnym. Niemniej jednak

przyczyny przewlekłości tkwiące w niedostatecznej liczbie sędziów, personelu pomocniczego, czy też w ogólnej organizacji pracy wymiaru sprawiedliwości, nie mogą usprawiedliwiać naruszenia jego prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. W ocenie skarżącego ponad dwadzieścia jeden miesięcy całkowitej bierności Sądu Apelacyjnego, polegającej na niepodjęciu podstawowych czynności proceduralnych, takich jak doręczenie stronom apelacji przeciwnika, w kontekście całokształtu postępowania trwającego blisko 7 lat, musi być uznany za nieuzasadnioną zwłokę. Taki stan rzeczy godzi w prawo skarżącego do rzetelnego procesu i podważa zaufanie do wymiaru sprawiedliwości.

Uzasadniając żądanie przyznania sumy pieniężnej w wysokości 4000 zł, skarżący zwrócił uwagę, że postępowanie trwające łącznie od blisko 7 lat naraża go na długotrwałą niepewność co do jego sytuacji prawnej i finansowej. Jest to sprawa „o zapłatę” i ma dla niego fundamentalne znaczenie majątkowe, gdyż dotyczy kredytu zaciągniętego na cele mieszkaniowe.

Jak podał skarżący, przez ponad 12 lat spłacał kredyt, który okazał się obciążony wadami prawnymi, a mimo regularnych spłat jego zadłużenie w przeliczeniu na PLN rosło. Długotrwałość całego procesu sądowego, w tym obecna przewlekłość na etapie apelacyjnym, potęguje doznana przez niego krzywdę moralną, generując stres, frustrację oraz poczucie bezradności wobec systemu sądownictwa. W ocenie skarżącego żądana kwota stanowi odpowiednią rekompensatę za doznana krzywdę moralną.

Skarżący również odniósł się do podnoszonego w orzecznictwie argumentu, że „w sytuacji nadmiernego napływu spraw w krótkim czasie, gdy zaległości te są tylko przejściowe i zostały podjęte rozsądne, szybkie i skuteczne środki zaradcze, państwo może nie ponosić odpowiedzialności za naruszenie Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności”. Zwrócił uwagę, że argumentacja ta w przypadku jego sprawy jest chybiona.

W piśmie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 10 lipca 2025 r. (data prezentaty Sądu Najwyższego), stanowiącym odpowiedź na skargę, zgłoszono udział w sprawie oraz wniesiono o oddalenie skargi.

Zajmując stanowisko, na wstępie przedstawiono przebieg postępowania i według zamieszczonego opisu: akta sprawy wpłynęły do Sądu Apelacyjnego w

Warszawie 5 września 2023 r. i tego dnia przeprowadzono w Systemie Losowego Przydziału Spraw losowanie sędziego referenta. W dniu 6 września 2023 r. wpisano sprawę do repertorium ACa i zawiadomiono pełnomocników stron o składzie wyznaczonym do rozpoznania apelacji. W dniu 9 stycznia 2024 r. wpłynęło pismo pozwanego zawierające zarzut zatrzymania. Następnie 2 grudnia 2024 r. wpłynęło pismo powoda z wnioskiem o przyspieszenie rozpoznania sprawy. Zarządzeniem z dnia 13 czerwca 2025 r. dokonano kontroli złożonych apelacji pod kątem wypełnienia wymogów formalnych, wezwano pełnomocnika pozwanego do sprecyzowania wartości przedmiotu zaskarżenia, biorąc pod uwagę kumulację roszczeń oraz modyfikację powództwa w terminie tygodniowym pod rygorem sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia. W dniu 16 czerwca 2025 r. na podstawie § 79 ust. 3 Regulaminu urzędowania sądów powszechnych zarządzono rozpoznanie sprawy poza kolejnością wpływu. W dniu 25 czerwca 2025 r. wpłynęło pismo pozwanego uzupełniające braki formalne apelacji, a w dniu 4 lipca 2025 r. wpłynęła odpowiedź pozwanego na apelację powoda. W dniu 9 lipca 2025 r. uznano, że braki apelacji pozwanego zostały uzupełnione i zarządzono doręczenie odpisu apelacji pełnomocnikowi powoda oraz wyznaczono termin rozprawy apelacyjnej na dzień 4 września 2025 r. Mając na uwadze powyższe wskazano, że przy tak kształtującym się przebiegu postępowania skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Dodatkowo podkreślono jeszcze, że czas trwania postępowania w sprawie nie może być przez skarżących postrzegany jako zadowalający. Jak podano, przed Sądem pierwszej instancji czas ten wynosił ponad 4 lata, a przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie od 5 września 2023 r. Zaznaczono przy tym, że pojęcie przewlekłości postępowania nie jest zależne wyłącznie od długości toczącego się procesu i okresu oczekiwania na termin rozprawy. Jedynie nadmierne odstępstwa od czasu koniecznego do wykonania określonych czynności sądowych, prac i procedur mogą być uznawane za tworzące stan nieuzasadnionej zwłoki, a takie nie wystąpiły w niniejszej sprawie. Zauważono, że nie można pominąć, iż na łączny czas trwania postępowania miało wpływ przekazanie sprawy przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie Sądowi Okręgowemu w Warszawie w związku z rozszerzeniem powództwa. Podniesiono też, że w sprawie zostały

podjęte działania zmierzające do nadania biegu apelacjom. Aktualnie sprawa rokuje na jej rychłe zakończenie w tym roku z uwagi na wyznaczony termin rozprawy.

Zwrócono jeszcze uwagę, że ocena, czy zachodzi nieuzasadniona zwłoka w rozpoznaniu sprawy, nie może być oderwana od obowiązku sądu rozpoznawania wszystkich wniesionych spraw bez nieuzasadnionej zwłoki, przy zachowaniu zasady rozpoznawania spraw według kolejności ich wpływu oraz uwzględnieniu przepisów nakazujących rozpoznawanie niektórych rodzajów spraw w ustawowo określonych terminach, wskazanych w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości – Regulamin urzędowania sądów powszechnych (dalej: „Regulamin”). Nie jest zatem możliwe, aby sprawa, która nie ma charakteru pilnej, a takiego charakteru oceniania sprawa nie ma, została rozpoznana przed sprawami, które wpłynęły wcześniej. Paragraf 79 ust. 1 powołanego Regulaminu, stanowi, że sprawy powinny być rozpoznawane według kolejności wpływu do danego referatu. Jednakże podkreślono, że ocena Przewodniczącego co do rozpoznania sprawy poza kolejnością w oparciu o art. 79 § 3 Regulaminu wywołana była dokonaną na skutek wniosku powoda o przyspieszenie rozpoznania sprawy oceną łącznego czasu dotychczasowego trwania postępowania i spowodowała nadanie sprawie biegu i wyznaczenia terminu rozprawy apelacyjnej.

Wreszcie zauważono, że w czasie, w którym wniesiona została niniejsza sprawa do Sądu Okręgowego w Warszawie, a następnie Sądu Apelacyjnego w Warszawie wpłynęła ogromna liczba spraw, których źródłem są umowy kredytu waloryzowanego walutą obcą. Jak przy tym podkreślono, o ile fakt występujących w sądzie problemów kadrowych czy trudności lokalowych nie może być okolicznością usprawiedliwiającą przewlekłość postępowania, to w sytuacji nadmiernego napływu spraw w krótkim czasie, gdy zaległości te są tylko przejściowe i zostały podjęte rozsądne, szybkie i skuteczne środki zaradcze, państwo nie ponosi odpowiedzialności za naruszenie Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Dalej podniesiono jeszcze, że w celu zapobieżenia przewlekłości postępowań zostały podjęte przez państwo działania organizacyjne i legislacyjne, zaznaczając zarazem, że także kierownictwo Sądu Apelacyjnego podejmuje działania w celu przeciwdziałania przewlekłości poprzez liczne i skuteczniejsze

wystąpienia do właściwych organów o wsparcie kadrowe i poprawę warunków lokalowych Sądu i o zmiany legislacyjne w zakresie procedury cywilnej. Zaznaczono też, że orzekaniem w sprawach konsumenckich kredytów waloryzowanych objęci zostali sędziowie pionu gospodarczego, a od 1 stycznia 2025 r. powstał nowy wydział, który przejął sprawy dotyczące kredytów waloryzowanych do waluty obcej.

Wreszcie na koniec oceniono, że skarga jest niezasadna i brak jest podstaw do przyznania skarżącemu żądanej sumy pieniężnej. Wskazano jednocześnie, że w przypadku niepodzielenia zaprezentowanej argumentacji zakwestionowania wymaga wysokość żądanej kwoty, która – jak to ujęto w piśmie – nie została w żaden sposób uprawdopodobniona, ani tym bardziej udowodniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) nie określa wprost granic temporalnych, w ramach których powinno dojść do rozpoznania sprawy, a tym samym nie wskazuje bezpośrednio czasu, po upływie którego następuje przewlekłość postępowania. Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych. W świetle art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość ocenie w szczególności podlega terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie. Dokonując tej oceny należy: uwzględnić łączny dotychczasowy czas postępowania od jego wszczęcia do chwili rozpoznania skargi; charakter sprawy; stopień faktycznej i prawnej zawichości sprawy;

znaczenie rozstrzygnięcia dla skarżącego; zachowanie się stron, w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania.

W ustawie o skardze na przewlekłość nie sprecyzowano, jaki okres oczekiwania na rozpoznanie sprawy należy uznać za nieuzasadnioną zwłokę. W judykaturze przyjmuje się, że o przewlekłości postępowania apelacyjnego można mówić z reguły w przypadku bezczynności sądu drugiej instancji polegającej na niewyznaczeniu rozprawy apelacyjnej, która trwa co najmniej 12 miesięcy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 maja 2005 r., III SPP 96/05; 16 marca 2006 r., III SPP 10/06; 21 marca 2006 r., III SPP 13/06; 14 lipca 2016 r., III SPP 55/16; 7 marca 2017 r., III SPP 6/17; 19 października 2017 r., III SPP 42/17; 21 lutego 2018 r., III SPP 3/18; 22 stycznia 2019 r., I NSP 71/18; 3 grudnia 2019 r., I NSP 160/19; 28 września 2021 r., I NSP 145/21).

Podkreślić ponadto należy, że prawo do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie, stanowiąc element prawa do rzetelnego procesu, jest jednym z podstawowych praw człowieka określonym w Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz.U. 1993 nr 61, poz. 284 ze zm., dalej: „EKPCz”). Przyjęcie ustawy o skardze na przewlekłość, stanowiło zresztą efekt stosowania EKPCz i wielokrotnego stwierdzenia przez Europejski Trybunał Praw Człowieka (dalej: „Trybunał”) naruszenia przez Polskę prawa do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie.

Sąd Najwyższy ustalił, że w dniu rozpatrywania przezeń skargi postępowanie przed Sądem Apelacyjnym trwa od 5 września 2023 r., tj. ponad 22 miesiące, co znajduje potwierdzenie w aktach sprawy, z których wynika, że postępowanie apelacyjne zostało zainicjowane przedstawieniem przez Sąd Okręgowy w Warszawie 5 września 2023 r. apelacji obydwu stron wraz z aktami sprawy. W związku z wniesioną przez skarżącego skargą Sąd Apelacyjny wyznaczył termin rozprawy na 4 września 2025 r.

Jednocześnie Sąd Najwyższy przyjął, że nie można z uwagi na charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej zawłości, a także zachowanie się stron, w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania, uznać, by było konieczne aż tak długie procedowanie. Nie wynika to również z zaprezentowanego

stanowiska Sądu Apelacyjnego w Warszawie. W związku z powyższym Sąd Najwyższy stwierdził przewlekłość postępowania.

Dla stwierdzenia przewlekłości postępowania irrelevantne pozostają argumenty Sądu Apelacyjnego związane z wpływem spraw kredytowych waloryzowanych lub denominowanych do waluty obcej do Sądu Okręgowego w Warszawie, a następnie z apelacjami stron do Sądu Apelacyjnego. Takie samo znaczenie w przedmiotowej sprawie należy przypisać wywodowi Sądu Apelacyjnego dotyczącemu podejmowanych działań – zarówno legislacyjnych, jak i organizacyjnych.

W nawiązaniu do powyższego Sąd Najwyższy zauważa, że zgodnie z przywołanym już art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, dokonując oceny, czy naruszone zostało prawo strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, obok upływu czasu, uwzględnia się indywidualne okoliczności sprawy. Zatem nie ma tu miejsca na uwzględnienie kwestii organizacyjnych, które choć rzutują na dynamikę konkretnego postępowania, to jednak w świetle obowiązujących przepisów nie mogą być uznane za okoliczność usprawiedliwiającą przewlekłe procedowanie w sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 grudnia 2013 r., III SPP 242/13; 22 stycznia 2019 r., I NSP 71/18; 16 kwietnia 2024 r., I NSP 62/24). Kwestia właściwej organizacji sądownictwa, w tym zapewnienie optymalnej obsady kadrowej sądów, jest obowiązkiem państwa, na co wielokrotnie zwracał uwagę Trybunał i Sąd Najwyższy (zob. wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawach: *Sutter v. Szwajcaria* z 22 lutego 1984 r., skarga nr 8209/78; *Wasilewski v. Polska* z 21 grudnia 2000 r., skarga nr 32734/96; postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 marca 2005 r., III SPP 34/04; 26 kwietnia 2019 r., I NSP 18/19).

Fakt, że Prezes Sądu nie dysponuje instrumentami umożliwiającymi mu zapewnienie odpowiednich warunków dla sprawnego działania wydziałów w związku ze znacznym wpływem spraw kredytowych (nie jest to zjawisko nagłe, a wieloletnie), naturalnie przekłada się na brak winy po jego stronie z tytułu zaistniałej przewlekłości postępowania. Analogicznie nie można jej przypisać sędziemu sprawozdawcy w sprawie.

Powyższe nie zwalnia jednak państwa z odpowiedzialności z tego tytułu. Jak bowiem stwierdził Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z 30 października 2006 r., S 3/06: „prawo do rozstrzygnięcia sprawy przez sąd bez nieuzasadnionej zwłoki stanowi istotny element konstytucyjnego prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji). Adresatem konstytucyjnego nakazu rozpatrzenia sprawy w rozsądnym czasie są przede wszystkim same sądy. Należy jednak uwzględnić całokształt sytuacji faktycznej i wskazać, że konieczną gwarancją materialną prawa do rozstrzygnięcia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki są odpowiednie warunki organizacyjne umożliwiające sądom »terminową« realizację ich zadań. Dotyczy to w szczególności obsady kadrowej, zarówno jeśli chodzi o liczbę sędziów, jak i personel pomocniczy. Powinność zapewnienia odpowiednich warunków spoczywa w pierwszej kolejności na ustawodawcy oraz na organach władzy wykonawczej, szczególnie na Ministrze Sprawiedliwości”.

Skarga na przewlekłość postępowania i związana z nią możliwość przyznania skarżącemu, na jego żądanie, od Skarbu Państwa sumy pieniężnej w wysokości 2000-20 000 zł, w znacznej mierze służy wymuszeniu na państwie takiej organizacji wymiaru sprawiedliwości, która umożliwi rozpoznanie sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2013 r., III SPP 242/13). Obok swoistej sankcji dla państwa za niewłaściwe zorganizowanie wymiaru sprawiedliwości, suma pieniężna, o której jest mowa w art. 12 ust. 4 ustawy o skardze na przewlekłość, pełni funkcję rekompensaty dla strony za doznaną szkodę niematerialną, będącą wynikiem przewlekłości. Nie jest to więc odszkodowanie za poniesione straty i utracone korzyści (art. 361 § 2 k.c.) lub zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę w rozumieniu art. 445 k.c. Ustawodawca wprowadza przy tym zasadę, że strona, której skargę uwzględniono, może w odrębnym postępowaniu dochodzić naprawienia szkody ze stwierdzonej przewlekłości (art. 15 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość). Konsekwentnie sumę, o której jest mowa w ustawie o skardze na przewlekłość, uznać należy za wstępną (tymczasową) rekompensatę z tytułu doznanej szkody niematerialnej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 maja 2013 r., III SPP 51/13; 22 stycznia 2019 r., I NSP 71/18).

W przedmiotowej sprawie skarżący wniósł o przyznanie od Skarbu Państwa sumy pieniężnej w wysokości 4000 zł.

Zgodnie z art. 12 ust. 4 ustawy o skardze na przewlekłość wysokość sumy pieniężnej, o której mowa we wskazanym przepisie, wynosi nie mniej niż 500 zł za każdy rok dotychczasowego trwania postępowania, przy jednoczesnym uwzględnieniu jej wartości minimalnej na poziomie 2000 zł.

Należy podkreślić, że od wydania zarządzenia z 6 września 2023 r. Sądu Apelacyjnego w Warszawie o wpisaniu sprawy w repertorium ACa pod sygn. 1869/23 do dnia rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi, tj. 31 lipca 2025 r. upłynęły ponad 22 miesiące. Jednocześnie wypada zauważyć, że postępowanie sądowe zostało zainicjowane wniesieniem przez skarżącego do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie pozwu z 17 lipca 2018 r. Oznacza to, iż łączna długość postępowania sądowego wynosi ponad 7 lat.

Biorąc pod uwagę powyższe, a także sposób uzasadnienia skargi przez skarżącego, Sąd Najwyższy uznaje, że odpowiednia jest kwota 3500 zł za okres od 17 lipca 2018 r. do 31 lipca 2025 r. Tym samym w pozostałym zakresie żądanie skargi oddala.

Odnosząc się do wniosku skarżącego zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu skargowym według norm przepisanych, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość oraz § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1935) orzekł jak w sentencji.

Na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania zwrócono skarżącemu opłatę od skargi w wysokości 200 zł.

Paweł Czubik

Grzegorz Pastuszko

Maria Szczepaniec

[D.Z.]

[r.g.]

